

Arrest

nr. 175 434 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 29 augustus 2016 waaruit blijkt dat de zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2013 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet) in.

Op 11 februari 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die op 27 februari 2014 aan de verzoekers werd ter kennis gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2013 werd ingediend door :

N., R. (...)

+ meerderjarige dochter:

T. K., N. (...)

+ 2 minderjarige dochters:

T. K., N., (...)

T. K., A., (...)

allen van nationaliteit: Kirgizië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg, samen met haar kinderen, op 30.08.2010 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 11.06.2013 afgesloten met de beslissing "weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene en haar kinderen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 12.06.2013 en aan betrokkene betekend op 18.06.2013, en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procédure - namelijk iets minder dan 2 jaar en 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij en haar kinderen het verzoek niet kunnen doen in Kirgizië daar zij moeten vrezen voor hun leven, doch betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene en haar kinderen het verzoek niet kunnen doen in Kirgizië daar zij moeten vrezen voor hun leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat betreft het feit dat betrokkene reeds gewerkt heeft en een arbeidscontract voorlegt, dient er opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 11.06.2013 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert augustus 2010 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd en zou bijgevolg zeer goed Nederlands spreken, volgde met succes een inburgeringscursus, is werkwillig en zou het beroep van kinderarts kunnen uitoefenen in België en de kinderen spreken allen perfect Nederlands en zijn geïntegreerd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekers hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekers op 13 december 2013 van ambtswege werden afgevoerd uit de registers.

Ter terechtzitting van 29 augustus 2016 werd aan de advocaat van de verzoekers, met het oog op het onderzoeken van het vereiste actueel belang bij het onderhavige beroep, gevraagd of zijn cliënten momenteel nog in België zijn. De aanwezige advocaat stelt hieromtrent geen uitsluitel te kunnen geven en verzoekt om een uitstel van de zaak met het oog op het bekomen van meer informatie omtrent de actuele verblijfstoestand van de verzoekers. De behandeling van de zaak wordt vervolgens uitgesteld naar de terechtzitting van 12 september 2016.

Ter terechtzitting van 12 september 2016 werd nogmaals gevraagd of de verzoekers nog in België zijn. De aanwezige advocaat geeft aan dat hij meermaals contact probeerde te leggen met zijn cliënten via brief, telefoon en sms, dat hij evenwel nooit enige respons heeft gekregen en dat hij zodoende geen bewijs kan voorleggen dat de verzoekers nog in België zijn.

De Raad benadrukt dat thans de nietigverklaring wordt gevorderd van de beslissing waarbij de door de verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, dit daar de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er dient op te worden gewezen dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf wenst aan te vragen, deze aanvraag in principe overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Onder twee cumulatieve voorwaarden, waarvan één het bestaan van buitengewone omstandigheden is, kan deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet echter in België worden ingediend, bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft.

De verzoekers dienden op 18 juni 2013 te Antwerpen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in en zij waren zodoende van mening dat er sprake was van buitengewone omstandigheden om het niet indienen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

In de huidige stand van het geding is het echter geheel onzeker en onduidelijk of de verzoekers thans nog in België verblijven.

De vraag rijst dan ook welk nadeel de verzoekers thans nog hebben bij een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hetgeen zoals hoger reeds gesteld inhoudt dat zij de aanvraag niet in België mogen indienen maar zich dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In geval dat de verzoekers zich thans in het buitenland bevinden, staat niets eraan in de weg dat zij, indien zij nog steeds de intentie zouden hebben een machtiging tot verblijf na te streven, deze aanvraag volgens de gewone procedure overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet indienen, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat geen buitengewone omstandigheden kunnen aangenomen worden die rechtvaardigen dat de verzoekers de aanvraag in België in plaats van in het buitenland kunnen indienen, kan hen in voorkomend geval dan ook geen nut of voordeel meer opleveren, daar zij zich reeds in het buitenland bevinden, zodat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet langer van toepassing is en kan zijn, ook na een gebeurlijke vernietiging.

Om te oordelen of de verzoekers nog een actueel belang kunnen doen gelden bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, is het dan ook van cruciaal belang te weten of zij zich

momenteel nog op het Belgisch grondgebied bevinden. Enkel in bevestigend geval kunnen zij immers, gelet op hetgeen voorafgaat, nog een rechtstreeks voordeel bekomen bij de gevraagde nietigverklaring. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekers de Raad hun medewerking bij dit onderzoek hebben onthouden. Uit het betoog ter terechtzittingen van 29 augustus en 12 september 2016 blijkt dat er tussen de verzoekers en hun advocaat geen recente contacten meer zijn geweest en dat de verzoekers niet meer te bereiken zijn.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekers geen voortdurende belangstelling hebben getoond voor hun beroep.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gelet op het verzuim van de verzoekers om te antwoorden op de duidelijke vragen die zowel ter terechtzitting van 29 augustus 2016 als ter terechtzitting van 12 augustus 2016 werden gesteld en door onder meer geen concrete duidelijkheid te scheppen omtrent hun actuele verblijf in België, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers geen blijk hebben gegeven van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor en belang bij het door hen ingediende beroep (cf. RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302). De verzoekers moeten de gevolgen van hun gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling voor het beroep kan niet worden goedge maakt louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182). De advocaat van de verzoekers heeft ter terechtzitting overigens geen elementen aangebracht waaruit kan blijken dat de verzoekers nog een actueel belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat de verzoekers niet doen blijken van het door de wet vereiste actueel belang, zodat het beroep niet ontvankelijk is.

Het beroep wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE